PRAMÍNEK

INFORMACÍ Z BAČÁLEK A LIČNA | Č. 1

Vážení a milí spoluobčané,

dnes se Vám dostává do rukou zkušební vydání malého zpravodaje o dění v naší obci. Jistě u mnohých z Vás vyvstane otázka, proč a co je to za novoty. Zde jsou odpovědi.

Bačalky a Lično se nám táhnou v délce 2,5km a ještě do kopce. Ne každý z nás má tolik volného času, či tak pevné zdraví, abychom častými procházkami na úřední desce obecního úřadu či povídáním s přáteli zjišťovali, co je u nás v obci nového a co se chystá.

Cílem zpravodaje je informovat spoluobčany o důležitých událostech. O životě v obci i o událostech, které s životem v obci přímo či nepřímo souvisí.

Chtěli bychom touto cestou informovat o konání různých akcí, předávat důležitá upozornění pro občany, připomínat významná výročí obyvatel.

KDO JSME.

Obyčejná parta místních obyvatel, která se k tomuto kroku rozhodla po vzoru okolních obcí. Vždyť například podobný zpravodaj vychází v obci Veselice již několik let k plné spokojenosti obyvatel.

Seznam autorů přispívajících do zpravodaje a podílejících se na jeho vydávání najdete na poslední straně.

CO BUDETE NACHÁZET NA TĚCHTO STRÁNKÁCH V BUDOUCNU?

V pravidelných rubrikách informace z obecního úřadu, rozhovory se zastupiteli obce, poradnu s vysvětlením některých důležitých práv a povinností občana, informace o historii obce z kroniky a vyprávění našich obyvatel, jak se žije našim obyvatelům nyní, co se děje v rostlinném království kolem nás.

Informace o známých i méně známých místech v obci i nedalekém okolí včetně fotografií. Příspěvky každého kdo se chce touto formou vyjádřit k dění v obci, nebo předat spoluobčanům zajímavé informace, které mohou přispět ke zpříjemnění našeho běžného lidského života (upozornění na hezkou knížku, hudbu, výlet, nápad na zahrádku, recept na dobroty, zkušenosti s dopravou, obchody, úřady, lékaři apod.).



Jistě poznáváte příjezd do obce z Veselice

RUBRIKA - ROZHOVORY SE ZASTUPITELI OBCE

Rozhovor se starostou obce Bačalky Miroslavem Šoltysem.

Miroslav Šoltys je narozen v roce 1958. Do pěti let bydlel s rodiči v Březně a odtud se přistěhoval do Bačalek, kde bydleli jeho prarodiče. Vystudoval dvě učiliště obor: obráběč kovů a lakýrník. Je ženatý a má pět dětí. Zaměstnaný je jako ošetřovatel drůbeže v Čejkovicích. Jeho koníčkem je fotbal, který hrál aktivně za Dětenice. Po aktivní činnosti působil 7let jako trenér.

Proč jste se chtěl stát před lety starostou?

„Nechtěl, před osmi lety přišli s novou kandidátkou a já se teda napsal a kandidoval. Měl jsem být místostarosta a starostou měl být Ing. Václav Dvořák, který tuto funkci ale nechtěl. Tak jsem se stal

starostou já a Ing. Václav Dvořák se stal místostarostou."

Jaké jste měl jako starosta plány?

„Cílem bylo postavit obecní hospodu, kde bude i obecní úřad. Podíleli se na výstavbě jak starousedlíci, tak i chalupáři. Všichni práci dělali bez provize. Dalším cílem bylo vybudovat vodovodní řád, vyměnit sloupy a veřejné osvětlení."



Miroslav Šoltys

Co Vám starostování dalo a co naopak vzalo?

„Vzalo mi to osm let života. Naopak mi dala pocit, že jsme něco pro obec udělali."

Budete opět kandidovat?

„Nebudu."

Co byste ještě pro obec udělal, kdyby to bylo ve Vaší moci?

„Naše plány byly udělat asfaltku na malé straně, vybudovat hřiště, novou střechu na hasičský zbrojnici a další, ale to bez dotací nejde. Další věcí, která se připravuje je vybudování kanalizace. Projekt je už hotov, ale neví se, kam se umístí čistírna odpadních vod."

Jak vidíte život v Bačalkách?

„Je to už lepší než kdysi. A to tím, že se tady postavila hospoda a lidé nejsou jen doma, ale zajdou se i pobavit."

Co máte nejraději na Bačalkách?

„Nejraději mám výhled na hory z Bačalek, který je úžasný."

Jaký je Váš názor na vydávání našeho „Pramínku"?

„Já s tím hned souhlasil. Asi před šesti lety měl taktéž někdo zájem vydávat nějaké listy, ale nedotáhli to do konce."

Děkuji za rozhovor panu starostovi Miroslavu Šoltysovi.

Autor: Šárka Jindrová

RUBRIKA – OKÉNKO DO MINULOSTI

Milí čtenáři, v následující rubrice bychom Vám chtěli přinášet ne aktuality z každodenního života obce, ty najdete na jiné straně, ale spíš poohlédnutí za událostmi a životem našich předků v minulosti., připomenout si některé naše sousedy, kteří už nejsou mezi námi, ale jejich práce se neodmyslitelně zapsala do paměti našich rodičů i prarodičů. Chtěli bychom si s Vaší pomocí připomenout zvyky nebo tradice, které se bohužel do dnešních dní již nezachovaly a třeba by stálo za to je obnovit. Byli bychom rádi, kdybyste nám sami , máte-li chuť, napsali o někom nebo něčem, co se Vám vrylo do paměti a s čím byste se rádi podělili s námi ostatními, kteří třeba zase takoví pamětníci ještě nejsme. Čas překotně běží, nedokážeme si dnes udělat chvilku na posezení se sousedy, jen tak na dvorku, jak to bývalo zvykem, a pozdě potom přijdeme na to, že jsme se jich chtěli zeptat na to či ono. Takže neváhejte, máte-li doma nějaké staré fotografie ze života obce, ze společenských akcí, buďte tak laskavi, zapůjčte nám je, abychom je mohli otisknout v časopise, určitě se na staré snímky rádi podívají i ostatní.

Sedmdesát let pod Masarykovou lípou (léta 1940-1945)

Leckterá vesnice si vede už desítky, někdy stovky let obecní kroniku. I obec Bačalky takovou kroniku má. Dnešní paní kronikářka L. Rampasová do ní pečlivě zapisuje všechny události, které se stojí za připomenutí. Co naplat, je to pořád jen kus papíru, cenný, ale je to pořád jen papír. Málokterá vesnice ale má kroniku živou a navíc komunikující v českém jazyce. Ne, není to nová forma elektronického záznamu a reprodukce dat. Pro mě je takovou kronikou život a vyprávění nejstarší obyvatelky naší obce paní Anny Šolcové, té co bydlí naproti bývalé škole hned u Masarykovy lípy. Přátelím se s ní od svých dětských let, vždycky pro mě má laskavé slovo, čas k vyprávění a povětšinou i něco na zub z její výtečné kuchyně. Hlavně žloutkové věnečky. A představte si, že tato loňská jubilantka (90 let) oslavila letos 24.února další jubileum. Právě na sv.Matěje, 24.února 1940 si řekla v libáňském kostele své „ano" s Ba-

čalákem, panem Antonínem Šolcem, celoživotním zaměstnancem dráhy. Ten den před půlnocí přišla pěšky ze svatební hostiny z Dětenic pěšky se svým mužem do chaloupky, v níž do dnešního dne bydlí, a už sedmdesát let chaloupku neopustila.



Masarykova Lípa, vysazena r.1928

Jak sama říká, nebyl to život vůbec lehký. Než přišla na Bačalky, sloužila v Libáni v rodině stavitele Kynčla (starší spoluobčané určitě pamatují). Pracovala tam od rána do večera, v domácnosti i na zahradě. Tam se u paní stavitelové naučila tak báječně vařit a péct, jak to málokdo dovede. Libáň byla docela rušné městečko se svým kulturním a společenským životem. Příchodem na Bačalky ubylo společenského ruchu , zato přibylo práce ještě víc. Těžké práce v zemědělství, na poli, ve chlévě. Od rána do večera, ve všední den i ve svátek. A navíc, v těžké době. Masarykova lípa ví nejlépe, jaký čas to byl. Pan Vojtíšek (z domu, kde dnes bydlí p. Podhajský) ještě s dalšími mužskými vykopali u lípy jámu a ukryli do ní pamětní kámen s Masarykovým jménem. Poležel si tam dlouhých 6 let. Byl protektorát, musely se plnit dodávky pro wehrmacht. Většina lidí pracovala doma – buď měli hospodářství nebo živnost, výjimečně lidé docházeli nebo na kole dojížděli do práce do okolí nebo až do Mladé Boleslavi. Rozvažte si, pěšky denně několik kilometrů tam a zpátky, kdo by to dnes byl ochoten kvůli živobytí obětovat. A kultura? Na Bačalkách byly tři hostince, kde se kromě pití zlatavého moku i v dobách válečných, jako hlavní zábava mastily karty. Ženy, jak jinak, měly práci i po „práci". Šilo se, háčkovalo, pletlo, přešívalo, spravovalo. Ne jako dnes, kdy většinou malá dírka na ponožce nebo tričku, vynáší nad oděvem jasný ortel – vyhodit. A pokud se na děti kupovalo oblečení nebo pleny, nemyslete, že se přišlo do obchodu k Ottům a koupili jste si, co jste potřebovali. Existovaly tzv. „kinderkarten", něco jako osvědčení o tom, že máte dítě a máte právo koupit si pro ně třeba botičky.

Doba to byla skutečně těžká, protože i za malý prohřešek v podobě nepřihlášené slepice nebo pytle pšenice navíc, mohl hrozit i vysoký trest. A navíc, jako všude jinde na světě, jsou lidé dobří i zlí, poctiví a pracovití a také lidé závistiví a mstiví. To už tak lidé věděli, na koho se můžou spolehnout a na koho ne. Kdo měl pšenici navíc, nechal si ji semlít na mouku buď na Čížovkách u mlynáře Pažouta a nebo na Záhubech u Rejmanových. Jak paní Šolcová vypráví, zažila ve svém novém působišti v době protektorátu i chvíle pořádného strachu. Jednak když její manžel s panem Chaloupeckým pomáhali ruským partyzánům, kteří se tady v okolí ukrývali ,a pak také na podzim 1944, kdy přijel na Bačalky plný autobus vojáků wehrmachtu. Obecní bubeník po vesnici vyhlásil, že se všichni hospodařící mají dostavit se zásobovacími knížkami (knížky, do kterých se zapisovaly předpisy a skutečně provedené povinné dodávky na frontu) do hospody u Reslů. Byla doma sama s malým dítětem a panímámou. Vzala knížku a šla spolu s ostatními chalupníky k Reslům. Tam je v šenku vojáci zamkli. Povstalo zděšení, co se bude dít: A začala přednáška o tom, co se všechno nesmí, nesmí navíc chovat, pěstovat, co se musí odevzdávat a jaké tresty všem hrozí (i trest hrdelní), pokud to poruší. Ve všech byla malá duše. Pak všem zkontrolovali záznamy, chovali se hrubě ,a kdo se jim trochu postavil, tomu hned udělali domovní prohlídku. Naštěstí se tato razie na Bačalkách obešla bez obětí a bez zatčených.

Přes všechen strach prožitý za protektorátu i přes všechnu tu těžkou práci, kterou musela paní Šolcová a všechny jí podobné ostatní sousedky, naše babičky, prožít a oddřít, říká: „Víš, ale byli jsme spokojený. Měli jsme všeho málo, jen práce hodně." Její upracované ruce jsou toho němým důkazem. Blížil se konec války, přes Bačalky projelo pár obrněných transportérů. Přišlo jaro 1945. A sousedé vykopali schovaný pomníček pod Masarykovou lípou. Co přinesla další léta? To se dočtete v příštím čísle.

Autor: Pavlína Kaprasová

RUBRIKA - CO SE DĚJE V ROSTLINNÉM KRÁLOVSTVÍ KOLEM NÁS

Jarní bylinky

Zřejmě každý z nás s radostí vítá první jarní sluneční paprsky, které nám dodávají potřebný vitamín D a dobrou náladu. Těšíme se na první jarní kvítka, obhlížíme zahrádku a v představách už víme, co nám kde poroste hezkého či dobrého.



Podběl lékařský

Buďme však vnímaví a všímejme si, co nám divoká zahradnice Příroda nabízí ze své hojnosti za plotem naší zahrady, často i přímo v naší zahrádce než to vytrhneme jako nežádoucí plevel. Naše lidské tělo je také součástí této úžasné Přírody a ta má pestrou, bohatou a čerstvou nabídku všeho, aby naše tělo i dušička byly zdrávi, sluneční světlo, vzduch, vodu, přirozenou potravu rostlinnou i živočišnou bez umělých barviv, vůní, konzervantů.

Když se vám v hodinovém stroji porouchá kolečko, máte možnost vytrvale pátrat po tom správném, nebo se pohodlně spokojit s náhradou. Náhrada je však jinak tvarovaná, z méně kvalitního materiálu, často musíte hodiny znovu nastavovat, protože si jdou podle svého. A stejně tak je to s vitamíny a minerály v našem těle. V rostlinné potravě jsou pro nás připraveny přesně tak, aby je tělo dokázalo přijmout a zabudovat tam, kam potřebuje. Pokud jíme to, co právě dozrává, či ještě máme přirozeně uskladněno (ve sklepě, sušením, mléčným kvašením), pak máme vše, co tělo potřebuje. Samozřejmě pokud nejsme mlsní a vybíraví a jídlo na talíři je pestré. Jsou tací, kteří jedí ze zeleniny jen brambory (často zpracované přes prasátko) a z ovoce pálenku. Náhrady - uměle vyrobené vitamínové a minerální doplňky nám pomohou při zvládání vážnějších zdravotních potíží, ale nejsou určeny pro trvalé užívání.

Tak tedy co nám to za humny brzy začne růst za poklady. Jako zelené koření do polévky či salátu můžeme využít mladé výhonky kopřivy (do salátu spařit horkou

vodou), pampelišky, jitrocele, řebříčku. Dále listy i kvítka popence břečťanovitého, sedmikrásky, violky vonné. Do pokrmů přidáváme vrchovatou čajovou lžičku pokrájených bylin na jednu osobu. Jak praví moudré přísloví: „Dobrého pomálu". Vybírejte podle citu a chuti. Pokud byste byliny chtěli využít k jarním očistným kůrám, je třeba se držet receptů bylinářů, dodržet dávkování a míchání bylin.



Popenec břečťanovitý

Například s podbělem, který brzy začne vykukovat svými sluníčkovými hlavičkami, je třeba zacházet

opatrně. Ač byl v minulosti velmi oblíben a jeho listy i květy užívány v jarních salátech (lidé jistě dobře znali vhodnou míru), dnešní bylináři nás nabádají, že nelze podběl užívat dlouhodobě a je třeba dodržovat dávkování. Uvedené údaje o této bylině jsou z obsáhlého Herbáře léčivých rostlin pana Jiřího Janči a Josefa A. Zentricha.

Podběl má rád nakypřenou půdu příkopů a náspů. Květ se sbírá časně z jara na počátku rozkvětu, nejlépe mezi čtrnáctou a šestnáctou hodinou, list pak v květnu až červnu od deváté hodiny, vždy při suchém počasí. Lze sušit i na slunci. Květ je třeba řádně prosušit a dobře uskladnit, jinak má sklon plesnivět.

Čaj pro uklidnění kašle, chrapotu, zahlenění, vhodný pro očistu dýchacích cest kuřáků, astmatiky, zejména dobře působí u starších lidí. Deset gramů listů i květů (jedna polévková lžíce) dáme do 0,25 litru studené vody, krátce necháme přejít varem a pak 10 minut vyluhovat. Přecedíme, osladíme medem a vypijeme.

Všem obyvatelům a příznivcům bačalského kouta přeji krásný čas očekávání jara, pevné zdraví, radost ze života a z objevování pokladů Přírody.

Autor: Jitka Rukavičková

RUBRIKA – TVOŘÍME SI PRO RADOST

Slunce zalilo naší vesničku, že už by jaro bylo,
v hospodě dáme skleničku, jejda, už nic nezbylo?????
Hostinský utíká, naráží suda,
aby tu na vsi nebyla nuda.
Vytáhnem mičudu, zahrajem nohec,
No a pak u píva…….to bude konec!!
jája

RUBRIKA – JAK SE NÁM TU ŽIJE

Jak jsme se dostali do Bačalek a koupili naši poloroubenku?

Pocházíme z krásných jižních Čech a vůbec by nás nenapadlo kupovat nějakou nemovitost okolo Mladé Boleslavi, kde manžel dostal práci. Nastěhovali jsme se do čtyřpodlažního baráku bez výtahu v Kosmonosech. Pro naši smůlu pro nás zbyl byt ve 4. patře a to pro mě jako matku od ročních dvojčat Pepíčka a Matýska nebylo zrovna lehké.

Uběhli dva roky a my jsme hledali jiný podnájem poblíž Mladé Boleslavi. Nakonec to, co jsme hledali, jsme našli ve vesničce zvané Dneboh u Mnichova Hradiště. Byla to zděná chalupa pobytá prkny se třemi místnostmi. Krásné bylo okolí a výhled na Drábské světničky. Pokud hledáte tip na výlet vřele Vám to doporučuji. Dole je parkoviště a zbytek můžete vylézt až na horu, kudy cestou mezi lesy dojdete až k restauraci Rozhledna odkud je opravdu krásný výhled. Pro děti je tam malá ZOO.

Po roce bydlení jsme začali s manželem uvažovat o tom, že bychom si nějakou chaloupku taktéž koupili a zrenovovali. Pustila jsem se do hledání. Vše jsem hledala přes internet. První chalupa, na kterou jsme se jeli sami nezávazně podívat, byla ta naše.

Manžel samozřejmě viděl to, co jste viděli i Vy místní na první pohled a to: shnilé roubení, vybočená podezdívka, zahrada byla svahovitá a vůbec neudržovaná a ke všemu tady ještě nebyla voda. Já sice viděla to samé, ale ještě něco jiného a to mou představu, jak bude chaloupka vypadat, až se opraví. Manžela jsem musela ještě hodně přemlouvat, abychom se sem jeli ještě jednou podívat, ale po dalších dvou obhlídkách usoudil, že se tam ještě podíváme. Já hlavně věděla, že jsme oba pracovití a šikovní a plný elánu, tak jsme ji v listopadu 2007 koupili.„ Hurááááááááááá“ jásala jsem!



Stav roubenky před rekonstrukcí

Začali jsme na jaře 2008. Tou první a nejhorší prací bylo vyklízení, což bylo několik tatrovek zeminy ze zahrady i z domu. Strhání břízolitové omítky z přední strany roubenky a vnitřku roubenky. Pak strhání několik vrstev tapet, že z roubení uvnitř nebylo vidět ani centimetr. Nadále se zboural komín, který by spadl do roka sám.

Přišel den „D“ ,kdy k nám přijeli odborníci přes roubené stavby, aby nám řekli jak na tom roubenka je. Po jejich odchodu jsme byli nadšený, že to nevypadá vůbec hrozně a naše roubenka se zachrání. Co nás mrzelo, bylo, že první termín opravy roubení byl až za rok. Tak jsme se vrhli na opravu podezdívky a zahrady. Ze svahovitého terénu jsme udělali dva stupně, které jsme oddělili kamennou zídkou a u stodoly jsme udělali pergolu s krbem. Na podzim jako většina z Vás jsme si nechali udělat vodovodní přípojku.

Na jaře 2009 nám začala firma opravovat roubení, na což jsme se hrozně těšili. Každým dnem vypadala lépe a lépe. Sami jsme si nechali udělat od truhláře z Tábora špaletová okna, která udělal moc pěkně, posuďte sami. Po opravě roubení jsme se vrhli na vymazávku a ošetření roubení proti dřevokazným škůdcům. Další prací bylo udělat betonové podlahy, vyzdít místnost pro WC s koupelnou, udělat omítky, štuky, dřevěnou podlahu a dlažbu. Postavit komín. Vyrobit kuchyňskou linku. Většinu prací jsme si dělali sami. A tou nejlehčí věcí bylo vybavit chaloupku nábytkem.

Nyní se těšíme na nové vchodové dveře, které nám vyrábí na zakázku truhlář z Libáně.

Od konce ledna tady bydlíme a moc se nám tady líbí, ale hlavně bydlíme ve svém.

Samozřejmě je toho ještě moc co nás čeká opravovat, ale děláme to s radostí a hlavně nás to baví a je po naší práci vidět výsledek, který doufám stojí za to!

PS: Děkujeme za pomoc, kterou nám naši sousedé vytrhli trn z paty. Varhanovým a Šátkům za půjčení míchačky.

S pozdravem Šárka Jindrová



Roubenka po rekonstrukci

RUBRIKA - VĚCI VEŘEJNÉ

Rubrika věci veřejné by se měla věnovat takovým otázkám, jako jsou volby, práce státních institucí – chcete- li úředníků, právům a povinnostem obecních zastupitelstev, a pokud si to budete přát, pak bychom se pokusili odpovědět i na vaše dotazy. Pomůžeme vám radou, jak se chovat na úřadech a jak to dělat, abychom byli v jednáních úspěšní.

Pojďme si na začátek povídat o právu – doporučuji o právu SPRÁVNÍM. Víme jistě, co to je, a pokud ne, pak se pokusím o krátký výklad, abychom tomu porozuměli: „Správní právo je souhrn právních norem upravujících výkonnou státní moc, veřejnou správu a územní samosprávu.“. Jedná se o velmi různorodé právní odvětví, které upravuje mnoho společenských vztahů a z tohoto důvodu vychází z velkého množství pramenů práva. Představuje souhrn norem, upravujících především organizaci, úkoly a činnost orgánů veřejné správy, tedy i obcí. Jedná se o nejobsáhlejší právní odvětví, kam lze zařadit např. správu policie, školství, kultury, životního prostředí, dopravy, zdravotnictví, sociálních věcí atd.

Co je co:

Veřejná správa je tzv. správa věcí ve veřejném zájmu.

Obecně můžeme říci, že veřejná správa se dělí na státní správu a územní samosprávu.

a) Státní správu vykonávají státní orgány – vláda, ministerstva, další ústřední orgány státní správy a jejich územní pracoviště v krajích a bývalých okresech. Výkon státní správy může být také zákonem svěřen orgánům samosprávy, které ji vykonávají v tzv. přenesené působnosti (to je např. Libáň).
b) Územní samospráva je veřejná správa uskutečňována obcí či krajem. Obce a kraje spravují své záležitosti samostatně, vystupují při tom jako právnické osoby. Navenek obec zastupuje starosta (někde primátor, v krajích hejtman). Právo obcí a krajů na samosprávu je ukotveno v Ústavě ČR.

Hlavní principy správního práva jsou:

- princip legality (veřejná správa je podřízena právním normám a musí se jimi řídit – veřejná správa může činit jen to, co je výslovně dovoleno),
- princip rovnosti osob (postavení občana před správou musí být ve všech případech stejná, žádná osoba nesmí být diskriminována ani zvýhodňována),
- princip kontinuity výkonu správy (výkon správy nemůže být přerušen z důvodu vnitřních překážek, tedy např. z personálních důvodů. Tím se myslí, že výměnou jednoho úředníka za jiného nemůže být věc tzv. „zametena pod stůl“).



Roubenka bývalé školy – jižní strana



Roubenka bývalé školy – severní strana

Za hlavní zásadu správního práva lze tudíž považovat zásadu nediskriminace.

Každý územně správní celek je vymezen 5 znaky – zaujímá určité území, má určitý počet občanů, má právo vlastnit a hospodařit s majetkem, vykonává samostatnou působnost a musí fungovat kontrola výkonu samosprávy.

„Česká republika člení na obce, které jsou základními územními samosprávnými celky, a kraje, které jsou vyššími územními samosprávnými celky.“ – říká Ústava ČR33

8

A co je to obec? Je to jednoduché a všichni to víte. „Obec je základním územním samosprávným společenstvím občanů; tvoří územní celek, který je vymezen hranicí území obce.“ (Ústava ČR). Každá obec je veřejnou právní korporací (právnickou osobou) s vlastním rozpočtem a majetkem, o nějž by měla pečovat. Obec má své jméno, může mít znak a obecní vlajku. Obec působí samostatně. Při výkonu samostatné působnosti není obec podřízena

žádnému státnímu orgánu, pouze se musí řídit obecně platnými právními normami. Obec má v rámci samostatné působnosti pravomoc vydávat právní předpisy – obecně závazné vyhlášky, které jsou platné až po jejich vyvěšení na úřední desce.

Pokud má obec tzv. přenesenou působnost (a tu má pro nás nejbližší obec LIBÁŇ), pak to znamená, že občanům pomáhá v těchto oblastech:

- živnostenské správy,
- evidence obyvatelstva, vedení matrik,
- požární ochrana,
- projednávání přestupků,
- provádí územní a stavební řízení,
- hospodaří s nebytovými prostory,
- ochrana rostlinné a živočišné výroby,
- ochrana zemědělského půdního a lesního půdního fondu, apod.

V rámci přenesené působnosti mohou obecní úřady vydávat právní předpisy - obecně závazná nařízení (vyhlášky). Dle míry vykonávané státní správy dělíme obecní úřady (obce) do tří skupin:

- obce základního typu,
- pověřené obce,
- obce s rozšířenou působností.

Autor: Alena Varhanová



RUBRIKA – AKTUALITY

Na 27. března, což je sobota, jsme se rozhodli, že by bylo dobré trochu poklidit v obci. Podpoříte nás a přijdete pomoci? Pak se společně potkáme v 9,00 hodin u zastávek na Ličně a na Bačalkách. Nezapomeňte na nářadí, rukavice a kdo má na půjčení, vezměte toho víc. Za odměnu pak večer posedíme při hudbě v naší hospůdce U BAČI, kde oceníme nejlepšího pracanta.

A jak nepromeškáte další číslo?

Pošlete nám své e-mailové adresy a my Vás odměníme Pramínkem informací v barvě.

Stejně tak přivítáme Vaše náměty, vlastní příspěvky, s připomínkami buďte zpočátku shovívaví. Vše posílejte na adresu: ok1tn@seznam.cz nebo vhoďte do poštovní schránky u domu paní Kabrnové, nebo komukoliv z níže uvedených dopisovatelů. Za pravdivost obsahu článků si zodpovídá vždy autor. Každý má právo na vyjádření svého názoru, pokud to však bude kritickou formou, urážlivě či posměšně, redakční rada si vyhrazuje právo takový příspěvek nezveřejnit.

A co ještě? Za nedlouho oslaví obyvatelé Bačalek diamantovou svatbu. Víte, kdo to je? V dalším čísle, které vyjde 20. dubna se dozvíte více.

Kabrnová Jaroslava – vedoucí redakce, Jindrová Šárka, Kaprasová Pavlína, Kořínková Lenka a její děti, Rukavičková Jitka, Varhanová Alena, Varhan Jindřich, Zeler Slávek

